

(KAHRAMAN BABAM)

Kânunuevvel 1330, Alaca Köyü

Babacığım,

Ben küçük oğlun Hasan. Aklın erdi mi bana? Ağabeyim yazıyor sana benim de yerime. Okuma yazma bilmem hala. Mektebe göndermiyor anam. Babama söz verdim deyince “Baban gitti sözü mü kaldı?” diyor. Uzun yol yürüyüşün, ucu cenk dedikleri, sözümü alıp götürmedi ki. Soğuk mu oralar? Bu ikindi kar aktı buralara bilir misin? Benim içimi bir kuş kapladı semaya varmak için didinen. Nenemse öyle bir iç çekti ki “Şehit oldular” dedi. “Vatan toprağına gül oldu yavrucaklar.”

Şehit... Hiç unutamadım bunu. Hatırıma ne maksatla sen düştün, bilemedim. Şehit ne demek baba? Kar düştü mü senin yoluna da? Sen de tebessüm ettin mi? Ağabeyim “Üşüyordur babam.” dedi. Üşüyor musun sahiden? Kar için ısıtmıyor mu? Hani hep sen söyledin “Vatanımın toprağı ısıtır beni.” diye. Ruhuna dokunurken o toprak, cüssen üşüyor mu sahi? Kırgındım aslında sana. Ben uyurken düşmüşsün yollara. “Beni sevmiyor babam, gitti işte!” diye ağlamıştım. Nenem ise “Seni sevdiğinden gitti zaten oğul. Sen ısın diye soğuk sırat köprüsüne gitti.” diye öğüt biçti. Ben bunu da hiç anlayamadım. Yolun uzunmuş. Sen gideli 7 gün vaktini aştı. Anam son günlerde durgun. Ağlıyor benim gibi. O da seni hasretine aldı fikrimce. 2 gün yürüyüp, hasıma kahramanlığını gösterip gelecekmişsin. Kar yağınca yollara, uzadı mı? Ondan mıdır bu gecikmen? Üşüme sakın olur mu? Battaniyen karlar olsun, yün gibi. Yurdunun bağrında değil misin? Sarıkamış diye bir ad duydum. Ak kayıştan bir yol yürürmüşsün, bir cepheye. Ağabeyim dedi bunu da. Yorgunsundur sen şimdi. Döndüğünde ellerinden öpeceğim. Nenem hep öğütler. Göğsündeki imanla çık varacağın yere, der. Sen de öyle edersen tez varıp muradına ermiş olursun. Allık bayrağın üstünde, bayrak da arşta olsun e mi? İçimdeki kuş misali... Gelince tahta atımı bitirir misin? Yine omuzlarına alıp da tarlada dolaştırır mısın beni?

Çok daralır gönlüm. Herkesi bir kederdir sarmış. Ben de mesut değilim. Evden bahçeye, bahçeden eve... Memo da uğramıyor artık. Dargin zannımca bana. Hiç oynayasım da gelmez. Eve birkaç gündür komşu kadınlar girip çıkar. Beni ise ayak altından ırakta tutarlar. Hal böyleyken en az senin kadar ben de donarım babacığım. İnşallah ömrümüz ve mesut geçecek

günlerimiz; sen döndüğünde, yürüdüğün yoldan daha uzun olur. Nenem de böyle dua ederdi. Gördüm de artık başındaki yaşmak çehresi gibi ak değil, kara. Hiç hoş eylemedi yüreğimi. Kar gibi akken, karalar yakışmadı nenemin başına. Hilale teşbih ederim seni. Bayraktaki gibi büyük, gökteki gibi güçlü, yurdun üstündeki gibi merhametli. Ama sen al rengin değil, karın, beyazın kucağındasındır şimdi. Göğe emanet ettim seni. Yıldızının ışığı göğsünde parlasın, siper olsun her bir belaya. Artık donmuyorsun, yerin sıcak, değil mi? Ağabeyim bitirmem gerektiğini söylüyor. Özlemimdesin. Kahraman bir babam var benim. Aslan misali, mert. Hani bana öyle kelam ederdin ya! İftihar ediyorum seninle. Müteşekkirim baba. Benim babam olduğun için. Tez vakit dön, e mi?

Ellerinden öperim.

Selamete...

Küçük Oğlun Hasan.

Alaca Köyü / ISPARTA